

[Henry Christensen.]

medlem hr. Aksel Larsens opfattelse og fortolkning af rigsretslovens § 64, at vi ganske kan se bort fra ethvert lovgrundlag o. s. v. Jeg mener selvfølgelig, at man også her i tinget må foretage en overvejelse af spørgsmålet om, hvorvidt der fra minister Kjærboels side foreligger en handling, der i givet fald bør foranledige en reaktion, eventuelt en strafreaktion, på den ene eller den anden måde.

Vi har jo ingen ministeransvarlighedslov her i landet, det har vi diskuteret ved forskellige lejligheder, der er også gjort nogle bemærkninger om det i dag, og jeg ved, at spørgsmålet er genstand for nye overvejelser. Jeg føler mig ikke personligt overbevist om, at det vil være muligt at lave en ministeransvarlighedslov, der virkelig udtømmende fastlægger en ministers ansvar. Det grundlag, som vi, i hvert fald indtil vi har en ministeransvarlighedslov, har — ikke det eneste, men hovedgrundlaget for bedømmelse af ministeransvarlighed — er naturligvis reglerne i straffelovens kapitel 16, reglerne om embedspligter, regler — det tror jeg alle i dag erkender — der også må gælde, for så vidt angår ministrenes forpligtelser.

Forsætlig undladelse af opfyldelse af en sådan pligt straffes efter § 156. Jeg lagde mærke til den højtærede justitsministers definition af begrebet forsæt. Jeg er ikke ganske sikker på, at det er den definition, der er den almindelige. Almindeligvis plejer vi at have en anden opfattelse: den pågældende behøver ikke at have været klar over, at han vildledte folketinget; blot han selv har anset det for sandsynligt, at han vildledte, og at han har indvilget heri, er det tilstrækkeligt til at statuere forsæt. Herudover er der § 157, der handler om uagtsomhed, når den er grov eller oftere gentagen — det sidste falder jo i denne sammenhæng bort.

Hvad er det da for pligtforsømmelser, der er tale om i denne sag? Ja, det vi har gjort i det forslag til folketingsbeslutning, vi har

fremSAT, er jo ikke, at vi har udformet et anklageskrift, og det er heller ikke efter rigsretsloven og efter folketingets hidtidige praksis folketingets opgave. Det, der efter tidligere rigsretssager er folketingets opgave, er at angive hovedindholdet i det faktum vedrørende sagen, som folketinget i den givne situation mener må indgå som grundlag for bedømmelsen. Det er heller ikke folketingets opgave at gennemføre anklagen; det er den af folketinget valgte anklager, der skal det. Man kan altså ikke fuldstændig identificere og sige, at folketingets opgave er præcis den samme som en anklagers, derunder at udforme et anklageskrift med paragraffer m. m. Det er folketingets opgave at fastsætte grundlaget, sådan som man har gjort det i sin tid, men naturligvis også, som jeg har givet udtryk for, at tage hensyn f. eks. til den gældende straffelov.

Ser man nu nærmere efter, hvad det her drejer sig om, vil jeg som en af de ting, jeg anser for væsentlig i vore overvejelser, nævne vort parlamentariske system i det hele taget. Det høje tings arbejde beror, som det også er sagt tidligere på dagen, i stor udstrækning på det saglige materiale og de oplysninger, der fremskaffes gennem ministrene. Der er i modsætning til, hvad der er tilfældet i parlamentet i andre lande, ikke for det danske folketing adgang til at rette direkte henvendelser til de sagkyndige organer, der mere eller mindre sorterer under ministrene. Det skal ske gennem vedkommende minister, og det er denne, der giver svaret tilbage til folketinget. Det er derfor naturligvis af ganske særlig betydning, at folketinget under disse forhold kan stole på rigtigheden af de oplysninger, der meddeles af ministrene, kan stole på, at afgørende og væsentlige dele ikke er udeladt. Tolereres vildledning her, så vakler simpelt hen afgørende momenter i arbejdet i det danske folketing, og ville folketinget i det konkrete tilfælde skaffe sig sagkyndig oplysning om forsvarligheden af vintersejladsen, så måtte spørgsmålet rettes til mi-